

Arrest

nr. 209 097 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Paul-Emile Jansonstraat 37
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

*Aan de Heer:
naam : M. (..)*

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 21.08.1967

nationaliteit : Kazachstan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

De betrokkene werd sinds 13.12.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen), deelname aan bendevoering, als dader of mededader, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 30/12/2017 verklaard geen familie in België te hebben. Het art 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

De betrokkene werd sinds 13.12.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen), deelname aan bendevoering, als dader of mededader, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"A. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 Vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van Wet van 29.07.1991 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet).

1. De motivering van bestreden beslissing:

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke stelt dat verzoeker "niet getwijfeld om illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schenden", foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending van de motiveringsplicht;

Aangezien mocht DVZ het dossier haar voorgelegd gedetailleerd onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omgekleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

"De motivering moet daarenboven correct en afdoende zijn, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Vage,, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn dan ook niet afdoende" (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 e.v.).

De materiële motiveringsplicht werd geschonden:

"Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, m.a.w., de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte re verantwoording van de handelingen in aanmerking kunnen worden genomen"(RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001).

De motieven van de bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders.

De "motivering" komt, zoals hoger aangetoond, neer op een summiere materiele motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr. 85.308.15.5.2000; RvSt, DEGENEFE, nr. 63.020.12.11.1996).

Zoals uit feitenrelaas blijkt verzoeker is een zakenman uit Kazakhstan die geïnvesteerd heeft in de Belgische economie door twee onbewoonbare huizen te kopen en deze te renoveren zodat deze huizen bewoonbaar werden, (zie stuk -3, 4 en 6) Hij heeft ook een vennootschap in België opgericht en meer dan 65000 euro in een handelszaak geïnvesteerd welke failliet gegaan is door toedoen van zijn ex-vriend heer Z. V. (...).

Heer M. A. (...) heeft verschillende vennootschappen in Kazakhstan, zoals een bouwbedrijf en een bedrijf die niet - alcoholische dranken produceert en zelfs aandelen in Kazachse bank ter waarde van rond de 10.000.000 euro, gezien dit inkomen/bezit heeft de heer M. A. (...) geen interesse om gestolen voertuigen te verkopen, (zie stuk -4)

Op 15 december 2017 is hij aangehouden. Op 22 februari heeft Kamer van Inbeschuldigingstelling beslissing genomen om heer M. (...) vrij te laten.(zie stuk - 5).

Dezelfde dag heeft DVZ beslissing genomen om hem verder aan te houden en naar Kazakhstan te deporteren. Vanaf 22 februari tot en met 9 maart is hij dankzij DVZ van zijn vrijheid beroofd geweest, wanneer hij normaal gezien al lang vrij gelaten moest zijn.

De schuld van de heer M.(...) is niet bewezen, hij was aangehouden alleen op basis van leugenachtige verklaringen van zijn ex-vrienden.

Met het nemen van deze beslissing heeft DVZ een zeer belangrijk beginsel niet in aanmerking genomen - In dubio pro reo. Bovendien was heer M.(...) niet legaal buiten zijn wil in België, hij heeft zelfs via zijn raadsman aangeboden om op eigen kosten van België te vertrekken maar DVZ heeft toch besloten hem zelf te deporteren.

Door algemene motivering te gebruiken en niet elke geval apart in aanmerking te nemen schendt DVZ motiveringsplicht en beginsel In dubio pro reo.

De schuld van de heer M. (...) is niet bewezen om vast te stellen dat hij "niet getwijfeld om illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schenden"

Het feit dat heer M. (...) niet op illegale wijze in België wou verblijven, dat hij een Multi visum heeft die nog geldig was, dat hij een beroepskaart via de officiële weg - via het Consulaat van België aangevraagd heeft, dat zijn schuld door rechtelijke macht niet bewezen is, dat hij nauwe banden met België heeft, dat hij hier twee huizen heeft, werd door DVZ niet in aanmerking genomen.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen OP motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433.)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd zijn worden. Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht; minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt.

"De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing" (VAN MENSEL, A., behoorlijk bestuur, supra noot 14, 43-44.)

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de heer M. (...) nooit op illegale wijze in België wou verblijven en dat zijn schuld niet bewezen is.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn de eigendomsrechten van heer M. (...) geschonden, hij kan gedurende drie jaren zijn woningen niet verder renoveren, hij kan deze niet kunnen gebruiken, hij kan niet alle lasten betalen, deze woningen zullen onbewoonbaar staan, verwaarlozen, hij zal deze niet kunnen verhuren, een woning gelegen te Antwerpen, Helmstraat 120 moet binnen een bepaalde periode gerenoveerd worden, anders deze woning teniet zal gaan.

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiele motiveringsplicht.

Het formele motiveringsplicht werd geschonden:

De formele motiveringsplicht of de eis van externe legaliteit veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De formele motiveringsplicht volgt uit de artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie.

Op grond van de evenredigheidvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering inreisverbod. De hierboven gecreëerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor hen dat zij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing.

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

"De ratio legis hiervan is gelegen in het feit da overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen". (RvST, De Clercq, nr. 94.939.28.2.1997)

In casu beperkt DVZ zich tot verwijzen naar algemeenheden om vervolgens te concluderen tot het niet voorhanden zijn van elementen op basis waarvan tot een afgifte van een verblijfsvergunning aan verzoekers zou kunnen besloten worden.

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motivering geschonden is."

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van "beginsel van behoorlijk bestuur", de Raad meerdere beginselen van behoorlijk bestuur kent en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat aan verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en dat wordt geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat verzoekende partij sinds 13 februari 2017 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 Swb (witwassen), deelname aan bendevoering, als dader of mededader, valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren en dit feiten zijn waarvoor zij veroordeeld kan worden. Er wordt op gewezen dat verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft illegaal in België te verblijven en de openbare orde te schaden. Verder heeft de verwerende partij ook aangemerkt dat verzoekende partij zelf verklaarde geen familie te hebben in België en dat gelet op het geheel van deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Waar verzoekende partij betoogt dat het om een standaardmotivering gaat, kan zij hoegenaamd niet gevolgd worden. Immers wordt duidelijk gewezen op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat een standaardmotivering wordt gehanteerd. Daarenboven wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er kan worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoekende partij in staat stelt om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Met het niet geconcretiseerde betoog dat *“mocht DVZ het dossier haar voorgelegd gedetailleerd onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze de beslissing niet genomen hebben”* toont de verzoekende partij geenszins aan dat de dienst vreemdelingenzaken bij zijn besluitvorming bepaalde essentiële elementen die een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen veronachtzaamd heeft noch toont de verzoekende partij aan dat de dienst vreemdelingenzaken geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij betoogt dat haar schuld niet bewezen is, dat zij enkel werd aangehouden op basis van leugenachtige verklaringen van ex-vrienden en dat het *“in dubio pro reo”* adagium werd geschonden. Omwille van haar professionele activiteiten in Kazachstan heeft zij een inkomen en dus ook geen enkele interesse om gestolen voertuigen te verkopen.

2.7. De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat verzoekende partij op 13 februari 2017 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van witwassen, deelname aan bendevoering, valsheid in geschriften. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het loutere feit dat verzoekende partij nog niet veroordeeld werd en bijgevolg haar schuld niet bewezen is, maakt geenszins dat de verwerende partij zich niet zou mogen baseren op voorgaande vastgestelde feitelijkeheden om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het vermoeden van onschuld belet de verwerende partij immers niet om op grond van een eigen onderzoek, in casu gebaseerd op de vaststellingen van de onderzoeksrechter, een standpunt in te nemen en op grond hiervan verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag of de feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Uit het bevel tot aanhouding blijkt ook dat de aanhouding volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid en gegrond is op ondermeer het feit dat er een risico bestaat op recidive. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in casu oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het betoog van verzoekende partij dat zij geen enkele interesse heeft om de strafrechtelijke feiten te plegen, doet geenszins afbreuk aan het gegeven dat zij voor bepaalde strafrechtelijke feiten wel degelijk onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Er moet verder ook opgemerkt worden, dat waar de verzoekende partij verwijst naar haar voorwaardelijke invrijheidstelling, de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen er nog steeds op wijst dat *“er zijn nog steeds ernstige aanwijzingen dat verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan de feiten zoals omschreven in het bevel tot aanhouding.”* en dat derhalve ook voorwaarden opgelegd worden om te verhinderen dat verzoekende partij zich zal onttrekken aan de rechtsgang. Er is dan ook totaal geen sprake van enige gratuite invrijheidstelling, zoals de verwerende partij ook opmerkt in haar nota, waaraan zij het arrest tot voorwaardelijke invrijheidstelling heeft gevoegd.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij buiten haar wil om illegaal in België verbleef. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de maximale

verblijfsduur van het verstrekte visum overschreden werd. Zo heeft de verwerende partij vastgesteld: *“Betrokkene verbleef tussen 04/09/2017 en 07/09/2017 en tussen 23/09/2017 en 26/09/2017, en tussen 20/10/2017 en 24/10/2017 op het grondgebied van de Schengenstaten. De betrokkene verblijft ook sedert 06/12/2017 opnieuw op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene heeft de maximale verblijfsduur overschreden.”* Met haar betoog maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet illegaal in België verbleef en dat de verwerende partij ten onrechte op haar illegale verblijfssituatie wijst in het bestreden inreisverbod. Het loutere feit dat zijzelf heeft aangeboden vrijwillig het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan haar illegale verblijfssituatie. Ook waar zij stelt dat zij geprobeerd heeft een beroepskaart te verkrijgen hetgeen blijkt uit de stukken uit het administratief dossier tot een negatieve beslissing heeft geleid begin 2017, maakt geenszins dat zij daarmee aantoonbaar dat zij niet illegaal verbleef in België op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

2.9. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij eigendommen bezit in België en dat haar eigendomsrechten zijn geschonden. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij het beheer van deze gebouwen niet kan overlaten aan een beheerder of nog aan haar echtgenote die blijkt uit de koopovereenkomsten eveneens eigenaar is van de vermelde gebouwen. Verder blijkt ook dat één van de vermelde gebouwen ook nog een andere mede-eigenaar heeft, zodat geenszins blijkt dat deze het beheer van dit gebouw niet op zich kan nemen. De Raad wijst er tevens op dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor verzoekende partij om vanuit het herkomstland om de opschorting of opheffing te verzoeken van het bestreden inreisverbod.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

DVZ heeft zich uitsluitend op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker, waarbij deze geen enkel rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de heer (...) nooit op illegale wijze in België wou verblijven en dat zijn schuld niet bewezen is.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn de eigendomsrechten van heer (...) geschonden, hij kan gedurende drie jaren zijn woningen niet verder renoveren, hij kan deze niet kunnen gebruiken, hij kan niet alle lasten betalen, deze woningen zullen onbewoonbaar staan, verwaarlozen, hij zal deze niet kunnen verhuren, een woning gelegen te Antwerpen, Helmstraat 120 moet binnen een bepaalde periode gerenoveerd worden anders zullen er sancties aan verbonden zijn.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Deze beslissing is in strijd van rechten van de mens.

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd worden.”

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie datgene herhaald wat zij ook al heeft aangevoerd in het eerste middel. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.13. Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“C. Schending van redelijkheidsbeginsel:

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Bij het nemen van een beslissing moet bestuursorgaan alle belangen tegen elkaar afwegen.

"Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt" (RvS 20 september 1999, nr. 82 301; A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Het feit dat heer (...) niet op illegale wijze in België wou verblijven, dat hij een Multi visum heeft die nog geldig was, dat hij een beroepskaart via de officiële weg - via het Consulaat van België aangevraagd heeft, dat zijn schuld door rechtelijke macht niet bewezen is, dat hij nauwe banden met België heeft, dat hij hier twee huizen heeft, werd door DVZ niet in aanmerking genomen.

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de heer (...) nooit op illegale wijze in België wou verblijven en dat zijn schuld niet bewezen is.

Dankzij de beslissing van DVZ zijn de eigendomsrechten van heer (...) geschonden, hij kan gedurende drie jaren zijn woningen niet verder renoveren, hij kan deze niet kunnen gebruiken, hij kan niet alle lasten betalen, deze woningen zullen onbewoonbaar staan, verwaarlozen, hij zal deze niet kunnen verhuren, een woning gelegen te Antwerpen, Helmstraat 120 moet binnen een bepaalde periode gerenoveerd worden anders zullen er sancties aan verbonden zijn.

Dit is duidelijk dat redelijkheidsbeginsel geschonden is."

2.15. Nu verzoekende partij ook hier in wezen herhaald datgene wat zij al heeft aangevoerd in het eerste middel, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.16. Het derde middel is ongegrond.

2.17. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"D. Schending van art. 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn (RICHTLIJN 2008/115/EG) , Artikel 17 Handvest van de Grondrechten van de EU, art. 1 van de Eerste Protocol EVRM

Art. 11 lid 2 en 11 lid 4 Terugkeerrichtlijn luidt:

"3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.... In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen. In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen

Artikel 17 Handvest van de Grondrechten van de EU luidt:

"Recht op eigendom

1. Eenieder heeft het recht de goederen die hij rechtmatig heeft verkregen in eigendom te bezitten, te gebruiken, erover te beschikken en te vermaken.

Aan niemand mag zijn eigendom worden ontnomen/ behalve in het algemeen belang in de gevallen en onder de voorwaarden waarin de wet voorziet en mits zijn verlies tijdig op billijke wijze wordt vergoed. Het gebruik van de goederen kan worden geregeld bij de wet voorzover het algemeen belang dit vereist".

Artikel 1 van de Eerste Protocol EVRM luidt:

"Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht".

Dankzij de beslissing van DVZ zijn de eigendomsrechten van heer M. (...) geschonden, hij kan gedurende drie jaren zijn woningen niet verder renoveren, hij kan deze niet kunnen gebruiken, hij kan niet alle lasten betalen, deze woningen zullen onbewoonbaar staan, verwaarlozen, hij zal deze niet kunnen verhuren, een woning gelegen te Antwerpen, x moet binnen een bepaalde periode gerenoveerd worden anders zullen er sancties aan verbonden zijn. (zie stuk - 7)"

2.18. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien

de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich in casu nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 11 van de betreffende richtlijn.

2.19. De Raad wijst er verder op dat het eigendomsrecht van verzoekende partij niet ontnomen wordt door de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in waarom het loutere feit dat verzoekende partij gedurende drie jaar een inreisverbod werd opgelegd, haar verhindert de renovatie en de verhuur van de in België gelegen eigendommen te regelen, via een beheerder (uit de aankoopakte van één van de eigendommen blijkt ook dat verzoekende partij bijzondere lasthebbers heeft laten aanstellen om haar te vertegenwoordigen), haar echtgenote of mede-eigenaar. Evenmin ziet de Raad in hoe de bestreden beslissing haar verhindert de lasten voor deze eigendommen te betalen nu dergelijke verplichting geenszins enige aanwezigheid van verzoekende partij op het Belgische grondgebied vereist. Voor zover de verzoekende partij meent dat zij zelf geen gebruik kan maken van de eigendommen omdat zij er niet kan wonen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu de verblijfsreglementering toepast zodat verzoekende partij geenszins aantoont dat een mogelijke beperking van het eigendomsrecht in casu niet bij wet zou voorzien zijn. Verder toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat de bestreden beslissing niet legitiem of niet proportioneel zou zijn. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk, voor zover er al sprake zou zijn van een beperking van het eigendomsrecht, deze beperking niet toelaatbaar is in casu.

Een schending van artikel 17 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie of artikel 1 van het Eerste Protocol EVRM wordt niet aangetoond.

2.20. In een vijfde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“E. Schending van het algemeen beginsel van het recht om gehoord te worden

Het recht om gehoord te worden is één van de rechten die valt onder de noemer "recht op behoorlijk bestuur" zoals verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten.

Dat artikel stelt dat "eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld".

Heer M. (...) was bij het nemen van beslissing niet gehoord door DVZ.

Het doel van de rechten van verdediging en de hoorplicht komen in feite met elkaar overeen. Enerzijds beogen zij de belangen van de individuele burger te vrijwaren door hem de mogelijkheid te bieden een voor hem ongunstige beslissing te voorkomen. Anderzijds streven zij ook naar de vrijwaring van de belangen van het bestuur door te vermijden dat laatstgenoemde zonder kennis van zaken een onzorgvuldige beslissing neemt. Bijgevolg dragen de rechten van verdediging tevens bij tot het nemen van zorgvuldige beslissingen in hoofde van de overheid (I. OPDEBEEK, o.c., nr. 4; J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, 36-37).

De hoorplicht impliceert tevens dat het bestuur de betrokkene voorafgaand de beslissing hoort (R.v.St., MUSAH, nr. 45.972 van 3 februari 1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St., BAELE, nr. 60.224 van 18 juni 1996; R.v.St., VERACHTERT, nr. 66.658 van 10 juni 1997; R.v.St., JANNES, nr. 84.491, 30 december 1999).

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben en heer M. (...) gehoord dan zou zij vastgesteld hebben dat de heer M. (...) nooit op illegale wijze in België wou verblijven en dat zijn schuld niet bewezen is en dat hij nauwe banden met België heeft.”

2.21. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verweerder dit wel als dusdanig in aanmerking te nemen.

De Raad stelt vast dat gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst werd voorgelegd en zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij op geen enkele wijze in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt naar voor te brengen.

Er blijkt ook niet dat het hoorrecht inhoudt dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing vast te stellen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55).

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. In dit verband kan nog worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van de hoorplicht.

2.22. In een vijfde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“F. Schending van art. 6.2 en 14 EVRM

Artikel 6.2 EVRM omschrijft het beginsel als volgt: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Artr. 14. EVRM stelt:

"1. Allen zijn gelijk voor de rechtbanken en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, of het vaststellen van zijn rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie. De toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende het gehele proces of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, of wanneer het belang van het privé leven van de partijen bij het proces dit eist, of in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden; evenwel dient elk vonnis dat wordt gewezen in een strafzaak of een rechtsgeding openbaar te worden gemaakt, tenzij het belang van jeugdige personen zich daartegen verzet of het proces echtelijke twisten of het voogdijschap over kinderen betreft.

Een ieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen".

De schuld van de heer M. (...) is niet bewezen, hij was aangehouden alleen op basis van leugenachtige verklaringen van zijn ex-vrienden.

Met het nemen van deze beslissing heeft DVZ een zeer belangrijk beginsel niet in aanmerking genomen - In dubio pro reo. Bovendien was heer M. (...) niet legaal buiten zijn wil in België, hij heeft zelfs via zijn raadsman aangeboden om op eigen kosten van België te vertrekken maar DVZ heeft toch besloten hem zelf te deporteren."

2.23. Een schending van artikel 6 EVRM kan niet worden aangenomen. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.24. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is de inhoud van artikel 14 EVRM als volgt:

“Verbod van discriminatie

Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere

mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending van artikel 14 EVRM aannemelijk.

2.25. Nogmaals wijst de Raad er ten slotte op dat het vermoeden van onschuld de verwerende partij niet belet om op grond van een eigen onderzoek, in casu gebaseerd op de vaststellingen van de onderzoeksrechter, een standpunt in te nemen en op grond hiervan verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag of de feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar zijn bespreking van de overige middelen.

2.26. In zoverre verzoekende partij nog een schending van artikel 13 EVRM ontwaart, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen schending van een ander artikel uit het zelfde verdrag heeft aangetoond, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 EVRM.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER